

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Udvidede Afdeling)

2. februar 2022*

»Økonomisk og monetær politik – tilsyn med kreditinstitutter – specifikke tilsynsopgaver overdraget til ECB – afgørelse om inddragelse af et kreditinstituts tilladelse – sigtelse mod hovedaktionæren i et tredjeland – omdømmekriteriet – markedets opfattelse af omdømme – uskyldsformodning – proportionalitet – ret til forsvar«

I sag T-27/19,

Pilatus Bank plc, Ta'Xbiex (Malta),

Pilatus Holding Ltd., Ta'Xbiex,

ved advokat O. Behrends,

sagsøgere

mod

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved E. Yoo, M. Puidokas og A. Karpf, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou, A. Nijenhuis og A. Steiblyté, som befuldmægtigede,

intervenient

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 2. november 2018 om at inddrage Pilatus Banks tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut,

har

RETTEN (Niende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. van der Woude, og dommerne M.J. Costeira (refererende dommer), M. Kancheva, B. Berke og T. Perišin,

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: fuldmægtig I. Pollalis,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. februar 2021,

afsagt følgende

Dom

I. Sagens baggrund

- 1 Sagsøgerne, Pilatus Bank plc og Pilatus Holding Ltd., er henholdsvis et mindre kreditinstitut, der er etableret i Malta, og som er underlagt tilsyn direkte fra Malta Financial Services Authority (den maltesiske myndighed for finansielle tjenesteydelser, herefter »MFSA«) og den direkte majoritetsaktionær i dette kreditinstitut.
- 2 Ifølge en pressemeddelelse offentliggjort af United States Department of Justice (De Forenede Staters justitsministerium) den 19. marts 2018 blev Ali Sadr, der var aktionær i den første sagsøger og indirekte ejer af 100% af kapitalen og af stemmerettigheder, anholdt i De Forenede Stater på baggrund af seks sigtelser med tilknytning til hans formodede deltagelse i en ordning, hvorved ca. 115 mio. amerikanske dollars (USD), der blev betalt til finansiering af et projekt i Venezuela, blev omdirigeret til fordel for iranske personer og virksomheder.
- 3 Ifølge sigtelsen udarbejdet af United States Attorney for the Southern District of New York (De Forenede Staters anklagemyndighed for det sydlige New York-område) stammede visse midler, der blev anvendt til at etablere og finansiere den første sagsøger i 2013, ulovligt fra projektet i Venezuela.
- 4 Efter sigtelsen mod Ali Sadr var rejst i De Forenede Stater, modtog den første sagsøger bl.a. anmodninger om hævning af indskud for et samlet beløb på 51,4 mio. EUR, svarende til ca. 40% af de indskud, der fremgik af selskabets balance.
- 5 Den 21. marts 2018 vedtog MFSA et direktiv om inddragelse eller suspension af stemmerettighederne, hvorved MFSA bl.a. bestemte, at Ali Sadr med øjeblikkelig virkning skulle afskediges fra sin stilling som leder for den første sagsøger og fra alle hans øvrige funktioner som beslutningstager i dette selskab, at udøvelsen af hans stemmeret blev suspenderet, og at han skulle afholde sig fra enhver juridisk eller retslig repræsentation af den nævnte sagsøger.
- 6 Samme dag vedtog MFSA et direktiv om moratorie, hvorved MFSA pålagde den første sagsøger ikke at gennemføre nogen bankforretninger, herunder navnlig den nævnte sagsøgers aktionærers og bestyrelsesmedlemmers hævninger og indskud.
- 7 Den 22. marts 2018 vedtog MFSA et direktiv om udnævnelse af en kompetent person med henblik på i det væsentlige at give denne person hovedparten af de beføjelser, der normalt udøves af den første sagsøgers ledelsesorganer angående selskabets særlige aktiviteter og aktiver.

- 8 Den 29. juni 2018 modtog Den Europæiske Centralbank (ECB) et forslag fra MFSA om at inddrage den første sagsøgers tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut i henhold til artikel 14, stk. 5, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til ECB i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).
- 9 Den 2. august 2018 forelagde MFSA ECB et revideret forslag om inddragelse af den første sagsøgers tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut.
- 10 Ved brev af 31. august 2018 opfordrede ECB den første sagsøger til at fremsætte sine bemærkninger til forslaget til afgørelse om inddragelse af tilladelsen inden for fem arbejdsdage efter modtagelsen af det nævnte brev.
- 11 Den 6. september 2018 anmodede den første sagsøger om en forlængelse af fristen for høring med 14 dage og om aktindsigt i sagsakterne vedrørende denne sag.
- 12 Efter anmodning fra den første sagsøger blev fristen forlænget første gang indtil den 17. september 2018 og derefter endnu en gang indtil den 21. september samme år.
- 13 Ved brev af 13. september 2018 gav ECB den første sagsøger aktindsigt i sagsakterne vedrørende den administrative procedure.
- 14 Den 21. september 2018 fremsendte den første sagsøger sine bemærkninger til forslaget til afgørelse om inddragelse af tilladelsen, hvoraf fremgik, at selskabets ledelse og aktionærer modsatte sig dette.
- 15 Den 2. november 2018 traf ECB i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013 afgørelse om at inddrage den første sagsøgers tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut (herefter »den anfægtede afgørelse«).

II. Retsforhandlinger og parternes påstande

- 16 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. januar 2019 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.
- 17 ECB har indgivet svarskrift den 28. marts 2019.
- 18 Ved afgørelser af 17. maj 2019 gav formanden for Rettens tidligere Anden Afdeling Europa-Kommissionen tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for ECB's påstande.
- 19 Kommissionen har indgivet interventionsindlæg inden for den fastsatte frist.
- 20 Sagsøgerne har fremsat deres bemærkninger til interventionsindlægget den 2. august 2019.
- 21 Sagsøgerne har indgivet replik den 28. juni 2019, og ECB har indgivet duplik den 21. august 2019.
- 22 Som følge af en ændring i sammensætningen af Rettens afdelinger i henhold til artikel 27, stk. 5, i Rettens procesreglement er den refererende dommer blevet tilknyttet Niende Afdeling, hvortil den foreliggende sag følgelig er blevet henvist.

- 23 Efter forslag fra Anden Afdeling har Retten i henhold til procesreglementets artikel 28 besluttet at henvise sagen til et udvidet dommerkollegium.
- 24 Ved afgørelse truffet af Rettens præsident den 25. februar 2021 blev der udpeget en ny meddommer og afdelingsformand med henblik på at supplere dommerkollegiet.
- 25 Efter forslag fra den refererende dommer har Retten (Niende Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling, og parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 26. februar 2021.
- 26 Den 26. februar 2021 har Retten på forslag fra den refererende dommer som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 89 anmodet ECB om at besvare et spørgsmål og de øvrige parter om at gøre deres synspunkter gældende. Denne opfordring blev efterkommet inden for de fastsatte frister.
- 27 Ved afgørelse truffet af Rettens præsident den 12. august 2021 blev sagen tildelt en ny refererende dommer.
- 28 Efter at dommer Barna Berke afgik ved døden den 1. august 2021, blev Rettens rådslagninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 22 og artikel 24, stk. 1, fortsat med de tre dommere, som har underskrevet denne dom.
- 29 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 30 ECB har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises for så vidt angår den anden sagsøger.
 - Subsidiært frifindelse i forhold til den nævnte sagsøger.
 - Frifindelse for så vidt angår den første sagsøger.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Om formaliteten

- 31 ECB har, støttet af Kommissionen, i det væsentlige gjort gældende, at søgsmålet skal afvises, for så vidt som det er anlagt i den anden sagsøgers navn og for dennes regning, idet denne sagsøger ikke har godtgjort at have en personlig og særskilt interesse i annullationen af den anfægtede afgørelse eller at være umiddelbart og individuelt berørt af afgørelsen.
- 32 Sagsøgerne har gjort gældende, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, som det er anlagt af den anden sagsøger, der er den direkte majoritetsaktionær i den første sagsøger.

- 33 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at aktionærerne i et kreditinstitut, hvis tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut er blevet inddraget, ikke er umiddelbart berørt af afgørelsen om inddragelse af tilladelsen (jf. i denne retning dom af 5.11.2019, ECB m.fl. mod Trasta Komercbanka m.fl., C-663/17 P, C-665/17 P og C-669/17 P, EU:C:2019:923, præmis 107-115 og domskonklusionen).
- 34 Som ECB og Kommissionen har gjort gældende, skal søgsmålet således afvises, for så vidt som det er anlagt af den anden sagsøger.

B. Realiteten

- 35 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet fremsat 11 anbringender.
- 36 Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013 og af princippet om god forvaltningsskik. Det andet anbringende vedrører et urigtigt skøn med hensyn til, om der foreligger en grund til at inddrage tilladelsen. Det tredje anbringende vedrører ECB's manglende udøvelse af sin skønsbeføjelse eller en ukorrekt udøvelse af denne beføjelse. Det fjerde anbringende vedrører en manglende undersøgelse af de relevante faktiske omstændigheder, og at bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder ikke var upartisk og objektiv. Det femte til det ottende anbringende vedrører henholdsvis en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, tilsidesættelse af princippet nemo auditor, tilsidesættelse af uskyldsformodningen og tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Det niende anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 19 i og 75. betragtning til forordning nr. 1024/2013 samt magtfordrejning. Det tiende anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar og navnlig retten til at blive hørt, og det ellefte anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

1. Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013 og af princippet om god forvaltningsskik

- 37 Sagsøgerne har gjort gældende, at ECB ikke har levet op til sit ansvar i henhold til artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013, og at den har tilsidesat artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ved at gøre det muligt for MFSA de facto at inddrage en tilladelse uden nogen forskriftsmæssig procedure med vedtagelsen af direktiverne af 21. og 22. marts 2018, og for så vidt som ECB blot bekræftede MFSA's afgørelse.
- 38 Den anfægtede afgørelse er ulovlig, eftersom den i det væsentlige blot er en bekræftelse af et fait accompli, som MFSA står bag, og ikke en egentlig afgørelse truffet af ECB.
- 39 Ifølge sagsøgerne burde i ECB denne sammenhæng have grebet ind i henhold til artikel 6, stk. 5, litra c), i forordning nr. 1024/2013 og i henhold til sin forpligtelse til at sikre høje standarder for tilsyn, i det væsentlige med henblik på at sikre overholdelsen af de pågældende tilsynsmæssige krav, kompetencefordelingen for så vidt angår afgørelser om inddragelse af tilladelser og de grundlæggende processuelle regler, herunder enhver banks behov for reelt at være repræsenteret af sine egne repræsentanter i forhold til tilsynsmyndigheden i stedet for at være »repræsenteret« af en person, der kontrolleres af denne myndighed.
- 40 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.

- 41 Det skal for det første bemærkes, at ECB i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1024/2013 har enekompetence til at meddele kreditinstitutter tilladelse og at inddrage tilladelser for bl.a. alle kreditinstitutter, der er etableret i de medlemsstater, der har euroen som valuta.
- 42 Endvidere bestemmer artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013, at ECB kan inddrage et kreditinstituts tilladelse på eget initiativ i de tilfælde, der er fastsat i den relevante EU-ret, efter høringer med den kompetente nationale myndighed i den deltagende medlemsstat, hvor kreditinstituttet er etableret, eller på forslag fra en sådan kompetent nationale myndighed.
- 43 Som det fremgår af artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013, har MFSA ikke kompetence til at inddrage tilladelser for kreditinstitutter, men alene til i givet fald at foreslå ECB at foretage en sådan inddragelse.
- 44 Som anført i præmis 8 og 9 ovenfor, var det imidlertid ECB, der på forslag af MFSA besluttede at inddrage den første sagsøgers tilladelse i henhold til artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013.
- 45 Det skal endvidere bemærkes, at selv om MFSA skulle have overskredet sine beføjelser og vedtaget en afgørelse om inddragelse af en tilladelse, udgør en sådan afgørelse, der er vedtaget af en kompetent national myndighed, til forskel fra den afgørelse, der gav anledning til dom af 19. december 2018, Berlusconi og Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), ikke en retsakt om indledning af procedure, om bevisoptagelse eller om ikke-bindende forslag til den anfægtede afgørelse og kan derfor ikke medføre, at denne afgørelse bliver ulovlig (jf. i denne retning og analogt dom af 19.12.2018, Berlusconi og Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, præmis 44).
- 46 Eftersom MFSA's direktiver om moratorium og om udpegelse af den kompetente person, der er nævnt i præmis 6 og 7 ovenfor, ikke er retsakter om indledning af procedure, om bevisoptagelse eller om ikke-bindende forslag til den anfægtede afgørelse, kan deres eventuelle ulovlighed heller ikke medføre, at den anfægtede afgørelse er ulovlig.
- 47 MFSA's omhandlede direktiver er således, selv om de vedrører den samme situation, andre beslutninger, som ikke er vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1024/2013.
- 48 Sagsøgernes argumenter gør det derfor ikke muligt at fastslå, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget i strid med artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013.
- 49 Hvad for det andet angår sagsøgernes argument om, at ECB burde have grebet ind i henhold til artikel 6, stk. 5, litra b), i forordning nr. 1024/2013, skal det bemærkes, at ECB i henhold til denne bestemmelse, når det er nødvendigt for at sikre konsekvent anvendelse af høje tilsynsstandarder, kan beslutte selv at udøve alle relevante beføjelser direkte for så vidt angår et eller flere kreditinstitutter.
- 50 Selv om artikel 6, stk. 5, litra b), i forordning nr. 1024/2013 giver ECB mulighed for at beslutte selv at udøve alle relevante kompetencer direkte over for et kreditinstitut, pålægger bestemmelsen ikke ECB en forpligtelse til selv at føre direkte tilsyn med et kreditinstitut.
- 51 Det følger heraf, at ECB kan beslutte at gribe ind i henhold til artikel 6, stk. 5, litra b), i forordning nr. 1024/2013, hvis og når den finder det nødvendigt for at undgå, at de kompetente nationale myndigheder foretager en inkonsekvent anvendelse af høje tilsynsstandarder.

- 52 Eftersom sagsøgerne ikke har godtgjort, at ECB's manglende indgriben i det foreliggende tilfælde medførte en inkonsekvent anvendelse af høje tilsynsstandarder, kan ECB ikke med føje kritiseres for ikke at have grebet ind i henhold til artikel 6, stk. 5, litra b), i forordning nr. 1024/2013 og i henhold til en hævdet forpligtelse til at sikre høje tilsynsstandarder.
- 53 Det følger heraf, at den omstændighed, at ECB ikke besluttede selv direkte at udøve tilsyn med den første sagsøger, ikke kan medføre, at den anfægtede afgørelse er ulovlig.
- 54 Henset til det ovenstående gør sagsøgernes argumenter det ikke muligt at fastslå, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget i strid med artikel 14, stk. 5, og artikel 6, stk. 5, litra c), i forordning nr. 1024/2013.
- 55 Hvad for det tredje angår tilsidesættelsen af princippet om god forvaltningsskik har sagsøgerne begrænset sig til at anføre, at ECB ved at tillade MFSA de facto at inddrage tilladelsen uden nogen forskriftsmæssig procedure har tilsidesat sagsøgernes ret til at få deres sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist.
- 56 Eftersom sagsøgerne ikke har underbygget deres klagepunkt om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik med specifikke argumenter, og idet de har begrænset sig til blot at nævne dette princip, skal det fastslås, at dette klagepunkt skal afvises i henhold til artikel 21, stk. 1, i statuttten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten i henhold til samme statuts artikel 53, stk. 1, og procesreglementets artikel 76, litra d).
- 57 Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes.

2. Det andet anbringende om et urigtigt skøn med hensyn til, om der foreligger en grund til at inddrage tilladelsen

- 58 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et urigtigt skøn, for så vidt som ECB baserede inddragelsen af tilladelsen på, at der forelå en sigtelse af Ali Sadr for økonomiske overtrædelser.
- 59 Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at ECB ikke kunne basere sig på en simpel pressemeddelelse fra de amerikanske myndigheder, navnlig for så vidt som pressemeddelelsen præciserede, at enhver angivelse af faktiske omstændigheder indeholdt deri skulle opfattes som udtryk for en begrundet mistanke.
- 60 Sagsøgerne er endvidere af den opfattelse, at ECB hverken undersøgte de faktiske omstændigheder, der er beskrevet i den omhandlede sigtelse, eller anførte, at de var af generel karakter. De har navnlig anført, at ECB ikke har taget hensyn til den omstændighed, at der var tale om en sigtelse for overtrædelse af bestemmelser om amerikanske sanktioner over for Den Islamiske Republik Iran, mens den påtalte adfærd ikke var ulovlig i henhold til EU-retten.
- 61 ECB og Kommissionen har bestridt denne argumentation.
- 62 Der skal indledningsvis henvises til de retsforskrifter, der finder anvendelse på inddragelse af tilladelser, og den anfægtede afgørelses begrundelse vedrørende spørgsmålet, om der foreligger en grund til at inddrage tilladelsen, og dernæst undersøges, om ECB, således som sagsøgerne har gjort gældende, har anlagt et urigtigt skøn i denne henseende.

- 63 For det første skal det, eftersom aktionæren og kreditinstituttet er to forskellige personer, indledningsvis undersøges, om en omstændighed vedrørende en aktionær i et kreditinstitut kan være relevant for en afgørelse i forbindelse med tilsynet med dette kreditinstitut, såsom inddragelse af dets tilladelse.
- 64 I denne henseende skal det indledningsvis bemærkes, at artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013, der er vedtaget for at sikre kreditinstitutters sikkerhed og soliditet og det finansielle systems stabilitet inden for EU og i de enkelte medlemsstater (forordningens artikel 1, stk. 1), bestemmer, at ECB har kompetence til at meddele kreditinstitutter tilladelse og at inddrage kreditinstitutters tilladelser i de tilfælde, der er fastsat i den relevante EU-ret.
- 65 Som det er præciseret i 20. betragtning til forordning nr. 1024/2013, er forudgående tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut et vigtigt værktøj i forbindelse med tilsyn for at sikre, at det kun er aktører med et forsvarligt økonomisk grundlag, en organisation, som er i stand til at håndtere de særlige risici ved indlån og kreditgivning, og egnede direktører, der udøver disse aktiviteter.
- 66 I henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1024/2013 anvender ECB med henblik på udførelsen af de opgaver, der er overdraget den, og med det formål at sikre høje standarder for tilsyn desuden al relevante EU-ret og, såfremt denne EU-ret består af direktiver, den nationale lovgivning til gennemførelse af disse direktiver.
- 67 Dels skal det fastslås, at artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338) bestemmer, at de kompetente myndigheder afviser at meddele tilladelse til at påbegynde udøvelse af virksomhed som kreditinstitut, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af et kreditinstitut ikke er overbevist om de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres egnethed, navnlig hvis kriterierne i direktivets artikel 23, stk. 1, ikke er opfyldt.
- 68 Artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36 fastsætter de kriterier, som en aktionær, der ansøger om erhvervelse af en kvalificeret kapitalandel i et kreditinstitut, skal overholde for at kunne anses for egnet i forhold til målet om at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af kreditinstitutterne, henset til aktionærens sandsynlige indflydelse på det omhandlede kreditinstitut. Blandt disse kriterier er bl.a. et kriterium om godt omdømme.
- 69 Dette kriterium om godt omdømme, der er fastsat i artikel 23 i direktiv 2013/36, gentages i maltesisk ret i artikel 13, punkt A, stk. 9, i Banking Act (lov om banker, kapitel 371 i Maltas love) af 15. november 1994, der anvender samme formulering som direktivet.
- 70 Dels kan de kompetente myndigheder i henhold til artikel 18 i direktiv 2013/36 inddrage en meddelt tilladelse, når et kreditinstitut ikke længere opfylder de betingelser, der stilles for at opnå tilladelse.

- 71 Det følger af en samlet læsning af de bestemmelser, der er nævnt i præmis 64-70 ovenfor, at de kriterier, som de påtænkte erhververe skal overholde for at kunne opnå tilladelse til at erhverve en kvalificeret kapitalandel, herunder omdømmekriteriet, finder anvendelse på vurderingen af aktionærernes egnethed ved inddragelse af en tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut.
- 72 Det følger heraf, at en tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut kan inddrages af de kompetente myndigheder, såfremt disse myndigheder, henset til nødvendigheden af at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af dette institut og sikre bevarelsen og soliditeten af det finansielle system inden for EU og i de enkelte medlemsstater, ikke anser betingelsen om, at aktionærer eller selskabsdeltagere, der kan udøve indflydelse på kreditinstituttet, skal være egnede, for opfyldt, bl.a. på grund af deres mangelfulde omdømme.
- 73 For det andet bemærkes, at begrebet omdømme er et ubestemt juridisk begreb. Artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36 indeholder nemlig ikke en udtømmende definition af det nævnte begreb eller en liste over adfærd, der kan være omfattet af det nævnte begrebs anvendelsesområde. Dette indebærer, at de kompetente myndigheder i hvert enkelt tilfælde skal undersøge, om betingelsen om godt omdømme overholdes af en aktionær, der ansøger om erhvervelse af en kvalificeret andel i et kreditinstitut, under hensyntagen til de relevante faktiske omstændigheder, de hensyn, der ligger til grund for det nævnte kriterium, og de formål, som dette kriterium tilsigter at sikre. Retssikkerhedsprincippet er således ikke til hinder for, at de nævnte myndigheder råder over en skønsmargen ved anvendelsen af det pågældende kriterium.
- 74 Endvidere skal der i henhold til fast retspraksis ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til ordlyden, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 7.6.2005, VEMW m.fl., C-17/03, EU:C:2005:362, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 75 I denne henseende skal det indledningsvis bemærkes, at punkt 10.9 i de fælles retningslinjer for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelser af kvalificerede kapitalandele i den finansielle sektor, der er vedtaget af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), angiver dels, at en påtænkt erhverver bør anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis måltilsynsmyndigheden ikke har nogen grund til at nære begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme, dels, at alle oplysninger, der er relevante for og tilgængelige ved vurderingen, bør tages i betragtning.
- 76 Endvidere skal det bemærkes, at omdømme i almindelig forstand henviser til en egenskab ved en person, der overholder normer og sædvane samt til den anseelse, som denne person nyder i offentligheden med hensyn til egnethed og adfærd.
- 77 Et godt omdømme afhænger således ikke alene af en persons adfærd, men ligeledes af tredjemands opfattelse af adfærden.

- 78 Endelig skal det bemærkes, at vurderingen af kreditinstitutternes aktionærers omdømme har til formål at sikre en sund og forsigtig forvaltning af disse institutter, til stadighed at garantere kreditinstitutternes ejeres kvalitet og økonomiske soliditet og således at opretholde det finansielle systems soliditet inden for EU og i hver enkelt medlemsstat (16., 17. og 22. betragtning til forordning nr. 1024/2013).
- 79 Offentlighedens og bankmarkedsaktørernes tillid til kreditinstitutter er imidlertid af afgørende betydning for virkeliggørelsen af de mål, der forfølges med den lovgivning, som artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36 udgør en del af. Tabet af en sådan tillid kan nemlig medføre et tab af finansiering for disse institutter og således skabe en risiko ikke blot for det pågældende institut, men for det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 80 Det må derfor fastslås, at kreditinstitutternes aktionærers omdømme skal vurderes under hensyntagen til, om deres adfærd er i overensstemmelse med gældende love og forskrifter samt offentlighedens og bankmarkedsaktørernes opfattelse af denne adfærd og dette omdømme.
- 81 For det tredje bemærkes, at ECB i den anfægtede afgørelse fandt, at den første sagsøger ikke længere opfyldte betingelserne for at få tilladelse til at udøve aktiviteter som kreditinstitut, og at denne situation ikke kunne afhjælpes som følge af uoprettelige skader på sagsøgerens omdømme og forretningsmodel.
- 82 ECB henviste indledningsvis til, at Ali Sadr indirekte ejede 100% af den første sagsøgers kapital og stemmerettigheder.
- 83 ECB anførte dernæst, at det fremgik af en pressemeddelelse, som den amerikanske justitsminister offentliggjorde den 19. marts 2018, at Ali Sadr var blevet anholdt i De Forenede Stater og sigtet for seks forhold i tilknytning til hans formodede deltagelse i en ordning, hvor ca. 115 mio. USD, der blev betalt med henblik på at finansiere et boligkompleks i Venezuela, blev omdirigeret til fordel for iranske personer og virksomheder, og at han var blevet løsladt mod kaution efter at have udleveret sine pas og rejsedokumenter, samt at han var underlagt elektronisk overvågning.
- 84 ECB anførte endvidere, at den omhandlede sigtelse havde givet anledning til stor opmærksomhed fra de internationale medier og negative avisartikler om den første sagsøger, hvilket angiveligt førte til en alvorlig forringelse af sagsøgerens omdømme, navnlig på grund af beskyldningerne fremsat af De Forenede Staters distriktsanklager for det sydlige New York, hvorefter visse midler, der blev anvendt til at etablere og finansiere den nævnte sagsøger i 2013, havde en ulovlig oprindelse med tilknytning til projektet i Venezuela.
- 85 ECB fandt således i det væsentlige, at selv om der blev taget hensyn til uskyldsformodningen og den omstændighed, at anklagerne mod Ali Sadr indtil videre blot var udtryk for en begrundet mistanke kunne den omstændighed, at han blev sigtet, rejse alvorlig tvivl om hans integritet som aktionær i den første sagsøger.
- 86 ECB har ligeledes præciseret, at det fremgår af de fælles retningslinjer, der er nævnt i præmis 75 ovenfor, at en aktionærs integritet skal vurderes fra sag til sag, og at den ikke kun kan bringes i tvivl i tilfælde af endelig domfældelse, men at der skal tages hensyn til alle oplysninger, der hidrører fra troværdige og pålidelige kilder. Omdømmet for den pågældende person og dermed for det kreditinstitut, der er omfattet af tilsynet, kan således påvirkes af verserende straffesager, navnlig når der er tale om ansvar for visse strafbare handlinger, såsom svig eller økonomisk kriminalitet, herunder hvidvaskning af penge.

- 87 ECB tilføjede, at den første sagsøgers ejerstruktur i det foreliggende tilfælde var af særlig relevans, eftersom denne struktur indebar, at Ali Sadr var eneaktionær og udøvede kontrollen med sagsøgeren.
- 88 Eftersom Ali Sadr i sin egenskab af indehaver af en kvalificeret kapitalandel, der gav ham kontrol over den første sagsøger, ifølge ECB ikke længere havde den nødvendige egnethed som omhandlet i artikel 14, stk. 2, og artikel 23, stk. 1, litra a), i direktiv 2013/36 og i de nationale gennemførelsesbestemmelser til disse bestemmelser, udledte Kommissionen heraf, at der var grund til at antage, at sagsøgeren ikke længere opfyldte de betingelser, hvorunder tilladelsen var blevet meddelt sagsøgeren.
- 89 ECB gav i øvrigt i det væsentlige en detaljeret redegørelse for grundene til, at det inden for rammerne af et tilsyn, hvis formål til forskel fra straffesager er at forudse og forebygge risici og ikke at straffe nogen, var tilstrækkeligt, at en retsforfølgning fandt sted, for at rejse tvivl om den pågældende aktionærs omdømme.
- 90 Ifølge ECB kræver tilsynet nemlig et fremadrettet perspektiv under hensyntagen til de finansielle markeders afhængighed af offentlighedens tillid til aktørerne på finansmarkederne, hvorfor det var begrundet at tage hensyn til sigtelsen af Ali Sadr. Kommissionen var nemlig af den opfattelse, at denne sigtelse direkte rejste tvivl om den første sagsøgers eneaktionærs omdømme i offentlighedens øjne på trods af den manglende endelige domfældelse.
- 91 Dette gælder så meget desto mere, som sigtelsen i det foreliggende tilfælde har haft en indvirkning på den første sagsøgers eget omdømme, hvilket førte til en ufordelagtig stemning på markedet, der kom til udtryk i det betydelige antal anmodninger om hævnning af indskud, der blev fremsat efter sigtelsen var rejst, og som udgør mere end 40% af de samlede indskud på den nævnte sagsøgers balance, men også til at forbindelserne til korrespondentbanker ophørte.
- 92 Sigelsen af Ali Sadr var i øvrigt en af faktorerne bag forringelsen af den risikograd, som et kreditvurderingsbureau havde fastsat for den maltesiske banksektor som helhed, hvilket fremgår af henvisningerne til denne sigtelse i blandt andet agenturets vurderingsrapport.
- 93 ECB har endvidere dels støttet sig på et brev fra den første sagsøgers største låntager, hvori denne anmodede om førtidig indfrielse af lånet, som udgjorde 90% af den nævnte sagsøgers låneaftaler, hvilket gjorde lånet til denne sagsøgers hovedindtægtskilde.
- 94 Dels tog ECB hensyn til den omstændighed, at blandt de resterende 10% af låneaftalerne, der bestod af fem lån, betalte tre låntagere ikke længere renter og afdrag på hovedstolen, mens de to andre havde anmodet om førtidig indfrielse af deres lån.
- 95 Den anfægtede afgørelse var således udtrykkeligt motiveret med henvisning til de forskellige grunde, der er beskrevet i præmis 81-94 ovenfor, og disse grunde rejste tvivl om opnåelse af målet om at sikre en sund og forsigtig forvaltning af dette kreditinstitut og målet om at sikre det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 96 For det fjerde skal det i denne sammenhæng vurderes, om den omhandlede sigtelse i henhold til lovgivningen i et tredjeland af aktionæren, der indirekte udøver fuld kontrol med den første sagsøger, for finansielle overtrædelser af en vis grovhed, i det foreliggende tilfælde kunne påvirke aktionærens omdømme på en sådan måde, at kreditinstitutets økonomiske situation og det finansielle systems soliditet inden for EU og i hver enkelt medlemsstat blev bragt i fare.

- 97 Hvad for det første angår sagsøgernes argument om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et urigtigt skøn, for så vidt som ECB baserede inddragelsen af tilladelsen på, at der forelå en sigtelse af Ali Sadr for finansielle overtrædelser, skal det fastslås, at ECB fandt, at sigtelsen kunne give anledning til tvivl med hensyn til omdømmet og egnetheden for denne aktionær, der ejede en kvalificeret kapitalandel i et kreditinstitut som omhandlet i artikel 23 i direktiv 2013/36, og dermed med hensyn til den sunde og forsigtige forvaltning af dette institut.
- 98 Det skal ligeledes bemærkes, at ECB fremhævede, at henset til de særlige forhold på bankmarkedet, som i høj grad beror på tillid fra indskydere og partnere i et kreditinstitut og i bredere forstand fra offentligheden, skal en sådan tvivl anses for at være tilstrækkelig til at begrunde, at de kompetente myndigheder påtænker at vedtage foranstaltninger med henblik på at begrænse virkningen af sådanne sigtelser på forvaltningen af det omhandlede kreditinstitut og på soliditeten i det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 99 Afgørelsen om inddragelse var nærmere bestemt begrundet i de konkrete negative virkninger, som sigtelsen af den aktionær, der indirekte udøvede fuld kontrol over den første sagsøger, havde haft på denne aktionærs og denne sagsøgers omdømme, på offentlighedens tillid til denne sagsøger og dermed på den sunde karakter af dens forvaltning og soliditeten af det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 100 Blandt disse virkninger identificerede ECB de betydelige anmodninger om hævning af indskud, som sigtelsen medførte, og som udgjorde mere end 40% af de samlede indskud ifølge den første sagsøgers balance, ophøret af forbindelserne til korrespondentbanker, og opsigelsen af den nævnte sagsøgers hovedlåntageres aftaler, men også en forringelse af den risikograd, som et kreditvurderingsbureau havde fastsat for den maltesiske banksektor som helhed.
- 101 Det skal i denne forbindelse fastslås, at selv om sigtelsen af en aktionær, der indirekte ejer en kvalificeret andel i et kreditinstitut, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at rejse tvivl om aktionærens omdømme, kan den negative opfattelse af dette omdømme hos offentligheden og kunderne samt partnerne i dette kreditinstitut som følge af en sådan sigtelse, forudsat at sigtelsen godtgøres på grundlag af konkrete oplysninger, begrunde, at kreditinstitutets tilladelse trækkes tilbage, for så vidt som den kan skabe en risiko for det nævnte kreditinstitut og for bankmarkedet som helhed.
- 102 På grund af betydningen af offentlighedens tillid til aktørerne på bankmarkedet er det begrundet at tage hensyn til offentlighedens opfattelse af en sigtet aktionærs omdømme, henset til formålene med tilsynet, eftersom dette tilsigter at bidrage til virkeliggørelsen af målet om at bevare det finansielle systems soliditet i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 103 Hvad for det andet angår sagsøgernes argument om, at ECB ikke har taget hensyn til betydningen af sigtelsen for den sunde og forsigtige forvaltning af den første sagsøger, skal det præciseres, at markedets opfattelse af omdømmet er et forhold, der skal fastlægges under henvisning til de objektive omstændigheder i det foreliggende tilfælde.
- 104 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at sagsøgerne ikke har bestridt, at sigtelsen af hovedaktionæren i den første sagsøger har haft en negativ indvirkning på vurderingen af den risikograd, der blev fastsat af et kreditvurderingsbureau for den maltesiske banksektor som helhed og medførte hævning af indskud og ophør af forbindelserne til korrespondentbanker samt opsigelsen af de vigtigste låntageres aftaler.

- 105 Sagsøgerne har begrænset sig til at anføre, at den omhandlede sigtelse har haft en begrænset virkning, og at hævningerne af indskudte midler kun fandt sted i meget begrænset udstrækning.
- 106 Det fremgår imidlertid af de beviser, som ECB har fremlagt som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse vedtaget af Retten, at den første sagsøgers situation var blevet væsentligt forværret efter sigtelsen af Ali Sadr.
- 107 Navnlig havde den første sagsøger – som det er anført i den anfægtede afgørelse, og som det fremgår af anmodningen om indfrielse af hovedlåntagerens lån, men også af MFSA's tilladelse til den første sagsøger til at acceptere den førtidige tilbagebetaling af dette lån, som ECB har fremlagt – mistet størstedelen af sin låneportefølje og dermed sin evne til at generere indtægter.
- 108 Som det endvidere er anført i den anfægtede afgørelse, og som det fremgår af anmodningerne om lukning af konti og om overførsel af de indestående midler fra flere indskydere, som ECB har fremlagt, havde den første sagsøger modtaget et stort antal anmodninger om hævning fra indskydere.
- 109 Den første sagsøgers kapitaliseringsmæssige og likviditetsmæssige vanskeligheder blev ligeledes anerkendt af direktionens medlemmer i deres brev af 10. maj 2018 til den kompetente person, ligesom tre indskyderes anmodninger om udtræk af indskud er fremlagt af ECB. I brevet foregriber direktionsmedlemmerne endog tilbagebetaling til alle indskydere inden for en rimelig frist.
- 110 Selv hvis det antages, at hævningerne af indskud skete i mere begrænset omfang end det, som ECB har anført, således som sagsøgerne har gjort gældende, er de andre identificerede virkninger under alle omstændigheder tilstrækkelige til at godtgøre, at den omhandlede sigtelse, i og med at den har skadet den første sagsøgers eneaktionærs omdømme i offentligheden, har haft betydelige negative virkninger på den sunde karakter af denne sagsøgers forvaltning og soliditeten af den finansielle sektor i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 111 Eftersom sigtelsen af Ali Sadr har påvirket hans personlige omdømme og omdømmet for den første sagsøger, som han var eneaktionær i, og har medført en række negative virkninger, der rejser tvivl om soliditeten af det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat, skal sagsøgernes argument om, at ECB ikke tog hensyn til indvirkningen af den omhandlede sigtelse på den nævnte sagsøgers sunde og forsigtige forvaltning, følgelig ligeledes forkastes.
- 112 Som det fremgår af præmis 99-111 ovenfor, baserede ECB sig nemlig på en række forhold og negative virkninger, der hænger sammen med den omhandlede sigtelse, og som på et objektivi grundlag viser kundernes negative opfattelse af aktionærens omdømme og deres manglende tillid til den første sagsøger som følge af denne sigtelse, som medførte en risiko for den nævnte sagsøger og for det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 113 Henset til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af kreditinstitutterne og opretholdelsen af soliditeten af det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat begik ECB således ikke en fejl, da den vurderede, at sigtelsen af Ali Sadr og den deraf følgende opfattelse af hans omdømme hos indskyderne og låntagerne i den første sagsøger, hvilket gav sig udslag i betydelige negative konsekvenser for den første sagsøgers situation, gjorde det begrundet at inddrage den nævnte sagsøgers tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut på grund af aktionærens mangelfulde omdømme i bankmarkedets øjne.

- 114 Hvad for det tredje angår sagsøgernes argument om, at ECB burde have undersøgt den adfærd, der er påtalt i den omhandlede sigtelse, og de faktiske omstændigheder, skal det dels fastslås, at ECB ikke har nogen strafferetlig undersøgelsesbeføjelse og ikke kan gribe ind i aktiviteterne hos de myndigheder, der har sådanne beføjelser. Dels ville det være i strid med formålet med artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1024/2013 samt artikel 14, stk. 2, og artikel 23 i direktiv 2013/36, som forudsætter en hurtig og effektiv forebyggende reaktion, hvis ECB pålægges at foretage faktisk efterprøvelse af en sigtelse, inden ECB træffer foranstaltninger med henblik på at begrænse de markedsrisici, der er forbundet med et kreditinstitut, hvis aktionær er blevet sigtet på baggrund af en mistanke om finansielle forbrydelser, som følge af hvilken negative virkninger allerede er begyndt at vise sig.
- 115 Det skal i denne henseende fremhæves, at sagsøgerne ikke har bestridt de faktiske omstændigheder, der gav anledning til sigtelsen, men blot har anført, at de ikke er ulovlige i henhold til EU-retten, og at deres ulovlighed i henhold til det pågældende tredjeland ret er tvivlsom.
- 116 Henset til de konkrete negative virkninger for den første sagsøger og den maltesiske banksektor, som allerede havde vist sig, kan ECB imidlertid ikke med føje kritiseres for ikke at have taget hensyn til den omstændighed, at den omhandlede sigtelse vedrørte tilsidesættelser af reglerne om amerikanske sanktioner over for Den Islamiske Republik Iran, selv om den påtalte adfærd muligvis ikke var ulovlig i henhold til EU-retten, og selv om der var tale om rent tekniske tilsidesættelser, som kunne være forbundet med tvivl.
- 117 Selv hvis det antages, at de handlinger, der begrundede, at Ali Sadr blev sigtet i De Forenede Stater, ikke var ulovlige i henhold til EU-retten eller endog i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland, var det vigtigste forhold, der skulle tages hensyn til, således som ECB har anført på s. 8 i den anfægtede afgørelse, ikke grundlaget for anklagerne i den omhandlede sigtelse, som i øvrigt ikke henhører under ECB's kompetence, men konsekvenserne af disse anklager for Ali Sadrs omdømme, for den første sagsøgers situation og for bankmarkedet som helhed.
- 118 ECB vurderede nemlig offentlighedens opfattelse af den første sagsøgers aktionærs omdømme, og de berørte aktører reagerede på sigtelsen mod denne aktionær, uanset om sigtelsen kunne opretholdes i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland eller EU-retten.
- 119 Det forholder sig ikke desto mindre således, at ECB i et sådant tilfælde i givet fald skal tage hensyn til ethvert forhold, der er fremført under den administrative procedure, og som kan godtgøre, at sådanne beskyldninger ikke har nogen indvirkning på det pågældende instituts omdømme eller forvaltning, og som eventuelt kan føre til, at sådanne beskyldninger er urimelige eller åbenbart ugrundede.
- 120 For det fjerde kan det af de samme grunde, og i modsætning til det af sagsøgerne anførte, heller ikke lægges til grund, at ECB med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse har anerkendt eller håndhævet de sanktioner, som USA har vedtaget over for erhvervsdrivende, der handler med Iran, som omhandlet i artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 2271/96 af 22. november 1996 om beskyttelse mod virkningerne af den eksterriale anvendelse af lovgivning vedtaget af et tredjeland og af foranstaltninger, som er baseret herpå eller er en følge heraf (EFT 1996, L 309, s. 1), som senest ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/1100 af 6. juni 2018 om ændring af bilag til forordning nr. 2271/96 (EUT 2018, L 199 I, s. 1).

- 121 Sagsøgerne har for det femte anført, at de virkninger, der er identificeret i den anfægtede afgørelse, ikke udelukkende er følger af den omhandlede sigtelse, men også af de tilsynsforanstaltninger, som MFSA har vedtaget som følge af denne sigtelse.
- 122 Uanset virkningen af MFSA's foranstaltninger kan ECB imidlertid ikke med føje kritiseres for at have inddraget den nævnte sagsøgers tilladelse for dermed at drage konsekvenserne af de negative virkninger for forvaltningen af den første sagsøger og for bankmarkedet, som allerede var indtrådt efter den omhandlede sigtelse.
- 123 For det sjette er det i modsætning til det af sagsøgerne anførte uden betydning, at Ali Sadr sandsynlige indflydelse på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse var midlertidigt suspenderet på grund af de tilsynsforanstaltninger, som MFSA havde vedtaget som følge af suspensionen af hans stemmerettigheder.
- 124 På grund af deres midlertidige karakter kunne MFSA's foranstaltninger nemlig ikke varigt fjerne den pågældende aktionærs indflydelse på ledelsen af den første sagsøger.
- 125 Desuden var den anfægtede afgørelse ikke udelukkende begrundet i de risici, som den pågældende aktionær indebar for ledelsen af den første sagsøger, men var også begrundet i, at der forelå konkrete negative virkninger på omdømmet og på karakter af den sunde og forsigtige ledelse af denne sagsøger, som allerede var forårsaget af den omhandlede sigtelse, uafhængigt af enhver beslutning truffet af denne aktionær.
- 126 Sagsøgernes argument om, at ECB ikke tog hensyn til, at den pågældende aktionærs sandsynlige indflydelse på den første sagsøger var fjernet, hvorfor aktionærens omdømme var irrelevant, må derfor forkastes.
- 127 Hvad for det syvende angår de konkrete negative virkninger, som den første sagsøger har lidt, og som er identificeret i den anfægtede afgørelse, skal sagsøgernes anbringender om, at sigtelserne mod Ali Sadr ikke havde nogen forbindelse til den nævnte sagsøger, og at de relevante faktiske omstændigheder lå forud for sagsøgerens eksistens, forkastes som uvirksomme.
- 128 Hvad for det ottende angår sagsøgernes argument om, at det ikke er relevant at henvise til hævnninger af indskud, eftersom inddragelsen af tilladelsen var baseret på egnetheden af den aktionær, der indirekte kontrollerede den første sagsøger, og ikke på manglende likviditet eller en utilstrækkelig egenkapital, kan dette argument ikke tiltrædes, for så vidt som de nævnte hævnninger blev identificeret som konkrete negative konsekvenser af de problemer med omdømme og forvaltning af den nævnte sagsøger, som var opstået i forbindelse med sigtelsen af denne indirekte aktionær, og ikke på grund af en risiko for manglende likviditet eller utilstrækkelig egenkapital.
- 129 For det niende, således som det er blevet fastslået i præmis 71 ovenfor, og i modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, gør artikel 14, stk. 2, i direktiv 2013/36, sammenholdt med direktivets artikel 18, de kriterier, der anvendes med henblik på at vurdere, om erhvervelse af kvalificerede kapitalandele i et kreditinstitut skal tillades, anvendelige på vurderingen af muligheden for at give eller inddrage en tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut.
- 130 Det kan derfor ikke med føje bebrejdes ECB, at den til støtte for sit ræsonnement baserede sig på EBA's retningslinjer for erhvervelse af kvalificerede kapitalandele ved fortolkningen af begrebet omdømme.

- 131 Det fremgår imidlertid ikke af de bestemmelser, der er nævnt i præmis 130 ovenfor, eller af bestemmelserne i direktiv 2013/36, at den procedure, der skal følges ved inddragelse af tilladelser, er underlagt de samme krav som den procedure, der skal følges ved ansøgninger om godkendelse af erhvervelse af kvalificerede kapitalandele.
- 132 I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, er den anfægtede afgørelse således ikke behæftet med en fejl, for så vidt som den er vedtaget efter en procedure for inddragelse af tilladelse, der ikke har overholdt kravene, bl.a. med hensyn til de frister, der gælder for sagsbehandlingen ved godkendelse af erhvervelse af kvalificerede kapitalandele, idet disse krav ikke kan anvendes analogt på sagsbehandlingen ved inddragelse af en tilladelse, for hvilken der ikke er fastsat sådanne krav.
- 133 Henset til en samlet vurdering af alle de forhold, der er identificeret i den anfægtede afgørelse med henblik på at godtgøre dels den første sagsøgers dårlige omdømme, navnlig henset til opfattelsen heraf i den berørte del af offentligheden, dels de negative virkninger, som denne opfattelse har haft for den nævnte sagsøger, skal sagsøgernes argumenter om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et urigtigt skøn, for så vidt som ECB har baseret inddragelsen af tilladelsen på eksistensen af en sigtelse mod Ali Sadr for økonomiske overtrædelser, således forkastes.
- 134 Det andet anbringende skal derfor forkastes.
- 3. Det tredje anbringende om, at ECB ikke har udøvet sin skønsbeføjelse eller har udøvet denne beføjelse på en uhensigtsmæssig måde*
- 135 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med fejl, for så vidt som ECB ikke udøvede sin skønsbeføjelse eller udøvede den på en uhensigtsmæssig måde.
- 136 Sagsøgerne har anført, at den omstændighed, at ECB besluttede at inddrage tilladelsen, indebærer, at ECB var af den opfattelse, at den ikke havde nogen skønsbeføjelse, at ECB begrænsede sig til at bekræfte et fait accompli fra MFSA, og at ECB ændrede opfattelse efter oprindeligt at have konkluderet, at en inddragelse af tilladelsen ikke var begrundet.
- 137 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 138 Det skal i denne henseende indledningsvis bemærkes, at den omstændighed, at ECB besluttede at inddrage tilladelsen og den omstændighed, at ECB fulgte MFSA's forslag, ikke kan godtgøre, at ECB ikke har udøvet noget skøn.
- 139 Det skal dernæst fastslås, at ECB, således som det fremgår af s. 5-12 i den anfægtede afgørelse, foretog sin egen detaljerede analyse af den første sagsøgers situation og ikke begrænsede sig til at drage konsekvenserne af MFSA's afgørelser.
- 140 I modsætning til det af sagsøgerne anførte kan ECB således ikke med føje kritiseres for blot at have bekræftet et fait accompli fra MFSA og ikke at have udøvet sin skønsbeføjelse.
- 141 Endelig kan et sådant forhold, selv hvis det antages, at ECB har ændret opfattelse under den administrative procedure, ikke godtgøre, at ECB ikke har udøvet sin skønsbeføjelse eller har udøvet den på en uhensigtsmæssig måde.

- 142 Den omstændighed, at ECB har overvejet forskellige løsninger, for det tilfælde at disse kunne anses for godtgjort, bekræfter snarere, at ECB rent faktisk foretog en vurdering og ikke begrænsede sig til at drage konsekvenserne af MFSA's afgørelser.
- 143 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at ECB ikke har udøvet sin skønsbeføjelse, eller at den har udøvet den på en uhensigtsmæssig måde.
- 144 Det tredje anbringende skal derfor forkastes.

4. Det fjerde anbringende om manglende undersøgelse af de relevante faktiske omstændigheder og en manglende upartisk og objektiv bedømmelse af disse faktiske omstændigheder

- 145 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at ECB ikke har undersøgt de relevante faktiske omstændigheder upartisk og objektivt, for så vidt som ECB ikke har vurderet den reelle virkning af sigtelsen af Ali Sadr for den første sagsøgers omdømme og ikke har sondret mellem de pågældende faktiske omstændigheder og virkningerne af de af MFSA vedtagne foranstaltninger og ECB's offentlige udtalelser, eftersom den anfægtede afgørelse er støttet på MFSA's konklusioner, der er baseret på de amerikanske strafferetshåndhævende myndigheders beskyldninger, som kun er foreløbige og meget vage.
- 146 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 147 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgerne til støtte for det fjerde anbringende blot har gentaget de argumenter, der er fremført til støtte for det andet anbringende.
- 148 Af de grunde, der er anført i præmis 62-134 ovenfor, må det fjerde anbringende derfor forkastes.

5. Det femte anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

- 149 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med proportionalitetsprincippet, idet proportionalitetsbetragtninger i det væsentlige ikke indgik i begrundelsen for inddragelse af tilladelsen, nemlig sigtelsen mod Ali Sadr i De Forenede Stater, idet aktionærens relative indflydelse ikke kunne begrunde den opfattelse, at sigtelsen udgjorde en risiko for forvaltningen af den første sagsøger, og idet ECB ikke foretog en vurdering af, om andre mindre restriktive løsninger end en inddragelse af tilladelsen kunne udgøre en passende foranstaltning.
- 150 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 151 I den anfægtede afgørelse anførte ECB indledningsvis, at formålet med at inddrage tilladelsen var at bringe den første sagsøgers manglende overholdelse af loven til ophør og at forhindre, at denne sagsøgers indskydere og andre kreditorer samt den nationale banksektor samlet set ville lide tab som følge af, at sagsøgerens hovedaktionær mistede sin status.
- 152 Henset til den første sagsøgers regnskab og den skade, der var indtrådt på denne sagsøgers omdømme, fandt ECB desuden, at et salg af denne sagsøger til en tredjemand ikke havde realistiske chancer for at blive gennemført, navnlig på grund af, at denne sagsøger højst sandsynligt ikke havde franchiseværdi.

- 153 ECB præciserede i denne forbindelse, at den tog hensyn til forværringen af den første sagsøgers kapital og dens likviditet, der var knyttet til skaden på dens omdømme i lyset af den negative mediedækning, som den havde været genstand for, og støttede sig på oplysninger, som den kompetente person havde fremlagt på MFSA's anmodning, og som i det væsentlige viste, at den første sagsøger ikke var levedygtig.
- 154 ECB støttede sig ligeledes på et brev fra den første sagsøgers største låntager, som, henset til de faktiske omstændigheder, der navnlig fremgik af sigtelsen, anmodede om førtidig indfrielse af et lån, som udgjorde 90% af den nævnte sagsøgers låneaftaler og dermed denne sagsøgers væsentligste indtægtskilde.
- 155 ECB tog endvidere hensyn til den omstændighed, at blandt de resterende 10% af den første sagsøgers låneaftaler, der udgjorde fem lån, betalte tre låntagere ikke længere afdrag og renter, mens de to sidste havde anmodet om førtidig indfrielse af deres lån.
- 156 ECB fremhævede i øvrigt, at den første sagsøgers chancer for at refinansiere sig selv syntes at være meget begrænsede, eftersom sagsøgerens låneportefølje faldt fra 159 mio. EUR til 66 mio. EUR fra marts 2017 til marts 2018, eftersom denne sagsøger havde lidt under en negativ mediedækning som følge af sigtelsen af Ali Sadr og EBA's undersøgelser af de maltesiske myndigheders mulige overtrædelser af loven i forbindelse med deres tilsyn, og eftersom ophøret af de fleste af den første sagsøgers forbindelser med korrespondentbanker havde tvunget den til at overføre midler, som den ejede med disse banker, til Bank Ċentrali ta' Malta (Maltas centralbank).
- 157 Dernæst anførte ECB, at det i det væsentlige fremgik af de oplysninger, som den kompetente person havde fremlagt, at den første sagsøgers kapital blev forværret, at den ikke havde adgang til finansieringskilder og kun havde ringe udsigt til at skaffe ny kapital, og at denne sagsøgers likviditet forblev usikker.
- 158 Endelig vurderede ECB, efter at have anført, at de foranstaltninger, som MFSA havde truffet, ikke kunne afhjælpe situationen og genoprette den første sagsøgers rentabilitet, men også, at sidstnævnte led månedlige driftstab, at enhver anden tilsvarende tilsynsforanstaltning inden for et rimeligt tidsrum måtte anses for urealistisk, henset til risikoen for den nævnte sagsøgers indskydere og kreditorer.
- 159 ECB konkluderede herefter, at det var nødvendigt at inddrage den første sagsøgers tilladelse.
- 160 Inddragelsen af den første sagsøgers tilladelse blev således anset for forholdsmæssig med den begrundelse, at denne foranstaltning – i betragtning af finansieringsvanskelighederne, alvorligheden af den nævnte sagsøgers vanskeligheder og den nævnte sagsøgers manglende levedygtighed som følge af den omstændighed, at sagsøgerens eneaktionær ikke længere opfyldte betingelsen om godt omdømme, henset til offentlighedens opfattelse heraf – var nødvendig, for at sikre målet om at genoprette lovligheden, at sikre en sund forvaltning, at begrænse risiciene for selskabets indskydere og kreditorer samt for det finansielle system i EU og i Malta.
- 161 Desuden blev det formål, der blev forfulgt med inddragelsen af den første sagsøgers tilladelse, anset for ikke at kunne opnås ved andre tilsynsforanstaltninger eller ved salg til tredjeparter på grund af skaden på sagsøgerens omdømme, de manglende værdier samt finansierings- og likviditetsvanskelighederne.

- 162 I denne henseende bemærkes, at proportionalitetsprincippet ifølge Domstolens faste praksis kræver, at EU-institutionernes retsakter skal være egnede til at nå de legitime mål, der forfølges med den omhandlede lovgivning, og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål (jf. dom af 16.6.2015, Gauweiler m.fl., C-62/14, EU:C:2015:400, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).
- 163 Hvad for det første angår det formål, der forfølges med inddragelsen af den første sagsøgers tilladelse, er det tilstrækkeligt at bemærke, at den anfægtede afgørelse bl.a. forfølger det legitime formål, der er fastsat i den omhandlede lovgivning, om at sikre en sund og forsigtig forvaltning af kreditinstitutter samt opretholde soliditeten af det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 164 Eftersom der ikke er tale om det eneste formål, der forfølges, kan sagsøgenes argument om, at formålet om at genoprette lovligheden er abstrakt, ikke rejse tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelse.
- 165 Hvad for det andet angår den anfægtede afgørelses egnethed til at sikre opfyldelsen af målene om at sikre en sund og forsigtig forvaltning af kreditinstitutter samt opretholdelsen af soliditet af det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat er det tilstrækkeligt at fastslå, at inddragelsen af et kreditinstituts tilladelse, for så vidt som den forhindrer kreditinstituttet i at fortsætte sin virksomhed, er egnet til at bidrage til formålet om at undgå, at dette kreditinstitut ledes på en måde, der hverken er sund eller forsigtig.
- 166 For det tredje skal det derfor undersøges, om den anfægtede afgørelse har overskredet grænserne for, hvad der var nødvendigt for at nå disse mål.
- 167 Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at de forfulgte formål kunne være nået på en mere forholdsmæssig måde, dels ved salg af den første sagsøger til tredjemand, dels ved offentlige udtalelser fra ECB, med henblik på i det væsentlige at minimere virkningerne af sigtelsen af denne sagsøgers aktionær.
- 168 Hvad for det første angår salg til tredjemand vurderede ECB, at der ikke var realistiske chancer for at gennemføre et salg af den første sagsøger til tredjemand, henset til anmodningerne om hævning af indskud, ophøret af forbindelserne til korrespondentbanker, der tvang den første sagsøger til at overføre sine midler besiddet i fællesskab til Bank Ċentrali ta' Malta, den meget sandsynlige manglende franchiseværdi og manglende levedygtighed, forringelsen af kapitalen og likviditeten samt sagsøgerens vigtigste låntageres opsigelse af aftaler.
- 169 Sagsøgerne har imidlertid ikke bestridt, at der forelå anmodninger om hævning af indskud i den første sagsøger, men alene anmodningernes omfang. De har heller ikke bestridt ophøret af forbindelserne til korrespondentbanker, overførslen af den første sagsøgers midler til Bank Ċentrali ta' Malta eller hovedlåntagernes opsigelser af deres lån, som udgjorde sagsøgerens væsentligste finansieringskilde.
- 170 Sagsøgerne har begrænset sig til at anføre, at anmodningerne om hævning af indskud var ekstremt begrænsede, og at den første sagsøger havde en franchiseværdi på grundlag af uafhængige vurderinger, var levedygtig og opnåede gode resultater.

- 171 Sagsøgerne kan imidlertid ikke med føje gøre gældende, at den første sagsøger var levedygtig, havde en franchiseværdi og opnåede gode resultater, samtidig med at de anerkender, at denne sagsøger havde mistet sine vigtigste låntagere og sine vigtigste finansieringskilder, og at den stod over for anmodninger om hævnning af indskud og ophør af forbindelserne til korrespondentbanker, hvilket førte til overførsel af sagsøgerens midler til Bank Ċentrali ta' Malta.
- 172 Hvad for det andet angår ECB's mulighed for at fremsætte offentlige udtalelser med henblik på i det væsentlige at minimere virkningerne for den første sagsøger af den omhandlede sigtelse skal det fastslås, at henset til skaden på den nævnte sagsøgers aktionærs omdømme og dermed på denne sagsøgers omdømme og til omfanget af de økonomiske vanskeligheder, der var opstået efter sigtelsen af denne aktionær og inden den anfægtede afgørelse blev vedtaget, ville sådanne udtalelser ikke have kunnet udgøre en fornuftig alternativ foranstaltning, der var egnet til at opnå formålene om sund og forsigtig forvaltning af denne sagsøger og at opretholde de finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 173 Følgelig kan ECB ikke med føje kritiseres for ikke at have overvejet disse alternative foranstaltninger.
- 174 Henset til det ovenstående kan den anfægtede afgørelse ikke anses for at gå ud over, hvad der var nødvendigt for at nå de forfulgte mål.
- 175 For det fjerde har sagsøgerne fremført en række argumenter om retlige fejl, tilsidesættelse af begrundelsespligten og et urigtigt skøn.
- 176 Sagsøgerne har indledningsvis gjort gældende, at den anfægtede afgørelse »ikke undersøger« spørgsmålet om, hvorvidt en inddragelse af en tilladelse er forholdsmæssig, når det viser sig, at en bank har en indirekte aktionær, som angiveligt ikke længere har den krævede egnethed, fordi vedkommende er blevet sigtet i De Forenede Stater.
- 177 Det er tilstrækkeligt at fastslå, at ECB's betragtninger fremgår klart og utvetydigt af redegørelsen i den anfægtede afgørelse (jf. præmis 152-160 ovenfor) og har gjort det muligt for sagsøgerne at få kendskab til grundlaget for inddragelsen af den første sagsøgers tilladelse og for Retten at udøve sin prøvelsesret (jf. præmis 161-171 ovenfor).
- 178 Endvidere har sagsøgerne gjort gældende, at de forhold, der er påberåbt vedrørende den første sagsøgers økonomiske situation, er uden grundlag og beviser i betragtning af den påberåbte begrundelse, dvs. at hovedaktionæren ikke var egnet.
- 179 Dette argument gentager i det væsentlige sagsøgernes argument om, at ECB ikke kontrollerede eller godtgjorde, at sigtelsen af den første sagsøgers aktionær havde haft en indflydelse på denne aktionærs og denne sagsøgers omdømme, der kunne begrunde inddragelsen af sidstnævntes tilladelse.
- 180 Som det fremgår af analysen af det andet anbringende og af præmis 160, 161 og 172 ovenfor, kan ECB som følge af, at der blev taget hensyn til de negative virkninger for den første sagsøger, ikke med føje foreholdes, at den ikke har godtgjort en forbindelse mellem den omhandlede sigtelse og den nævnte sagsøgers økonomiske vanskeligheder, der, som påpeget i den anfægtede afgørelse, var en følge af den pågældende aktionærs omdømme og offentlighedens opfattelse af dette omdømme.

- 181 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at der i den anfægtede afgørelse ikke i tilstrækkelig grad blev taget hensyn til den ringe indflydelse, som den pågældende aktionær øvede på ledelsen af den første sagsøger, og til den risiko, som aktionæren udgjorde for denne ledelse.
- 182 Som det fremgår af præmis 124-126 ovenfor, kan ECB imidlertid ikke med føje kritiseres for ikke at have taget hensyn til Ali Sadrs manglende indflydelse som følge af MFSA's suspension af stemmerettighederne, idet denne foranstaltning var af midlertidige karakter.
- 183 Henset til de konkrete negative virkninger, som den første sagsøger allerede havde lidt under, kan dette argument nemlig ikke godtgøre, at inddragelsen af tilladelsen ikke kunne anses for nødvendig, alene fordi den nævnte aktionær havde en ringe indflydelse på grund af fratagelsen af hans stemmerettigheder forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.
- 184 Hvad endelig angår sagsøgernes argument om, at ECB modsiger sig selv, eftersom ECB i sagen vedrørende chefen for Letlands centralbank, der gav anledning til dom af 26. februar 2019, Rimšēvičs og ECB mod Letland (C-202/18 og C-238/18, EU:C:2019:139), for Domstolen anførte – i modsætning til, hvad den anførte i den anfægtede afgørelse – at en formel sigtelse for korruption ikke kunne begrunde, at den sigtede person blev frataget sin stilling, og insisterede på, at der skulle fremlægges konkrete beviser, er det tilstrækkeligt at bemærkes, at den sag ikke drejede sig om det samme som nærværende sag, og hverken angik en vurdering af et kreditinstituts aktionærs omdømme og egnethed eller disse forholds virkninger for et sådant institut.
- 185 Det femte appelanbringende skal derfor forkastes.

6. Det sjette anbringende om tilsidesættelse af princippet nemo auditur

- 186 Ifølge sagsøgerne følger den første sagsøgers væsentligste vanskeligheder på afgørende vis af MFSA's handlinger, navnlig af sidstnævntes uhensigtsmæssige reaktion på sigtelsen af Ali Sadr i De Forenede Stater, samt af ECB's undladelse af at gribe ind. De er af den opfattelse, at den nævnte sagsøgers vanskeligheder med hensyn til omdømme hovedsageligt skyldtes offentlige udtalelser og lækager fra MFSA og ECB. ECB bør således ikke til støtte for den anfægtede afgørelse kunne påberåbe sig konsekvenserne af sin egen anfægtelige adfærd, idet ECB ikke har udført sin opgave korrekt.
- 187 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 188 I denne henseende er ECB, således som det fremgår af præmis 53 ovenfor, ikke underlagt en forpligtelse til selv at føre direkte tilsyn med et kreditinstitut, og ECB kan derfor ikke med føje bebrejdes, at den har undladt at gribe ind. ECB kan således ikke anses for at have undladt at opfylde sin opgave korrekt i denne henseende.
- 189 Den omstændighed, at ECB ikke besluttede selv at udøve direkte tilsyn med den første sagsøger, kan derfor ikke medføre, at den anfægtede afgørelse er ulovlig.
- 190 Det skal endvidere bemærkes, således som det fremgår af præmis 45-53 ovenfor, at den omstændighed, at MFSA's retsakter, der ikke er blevet vedtaget inden for rammerne af den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, angiveligt er ulovlige, ikke kan medføre, at den nævnte afgørelse er ulovlig, for så vidt som der ikke er tale om forberedende retsakter til denne afgørelse.

- 191 Hvad endelig angår sagsøgernes anbringende om, at den første sagsøgers vanskeligheder med hensyn til omdømme hovedsageligt skyldtes offentlige udtalelser og lækager fra MFSA og ECB, er det tilstrækkeligt at konstatere, at sagsøgerne ikke har identificeret nogen udtalelse eller lækage til støtte for deres anbringende, således at disse hævdede faktiske omstændigheder og de konsekvenser, som sagsøgerne søger at drage heraf, ikke er godtgjort.
- 192 Argumenterne om en tilsidesættelse af princippet nemo auditur må derfor forkastes.
- 193 Det sjette anbringende skal derfor forkastes.

7. Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af uskyldsformodningen

- 194 Ifølge sagsøgerne har ECB tilsidesat den første sagsøgers ret til at blive anset for uskyldig ved at støtte sig på den omhandlede sigtelse uden at have undersøgt de faktiske omstændigheder i forbindelse med den og ved at have fortolket den urigtigt.
- 195 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 196 Det skal i denne henseende bemærkes, at princippet om uskyldsformodning, der er fastsat i artikel 6, stk. 2, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og i artikel 48, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, udgør en grundlæggende rettighed, som tillægger borgerne rettigheder, som Unionens retsinstanter sikrer overholdelsen af (jf. dom af 2.9.2009, El Morabit mod Rådet, T-37/07 og T-323/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:296, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 197 Princippet om uskyldsformodning kræver, at enhver, som anklages for en forbrydelse, anses for uskyldig, indtil den pågældendes skyld er bevist i overensstemmelse med loven. Det er ikke til hinder for, at der træffes foranstaltninger, som ikke har til formål at indlede en straffesag mod den pågældende person (jf. i denne retning og analogt dom af 13.9.2013, Anbouba mod Rådet, T-592/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:427, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 198 Princippet om uskyldsformodning er således ikke til hinder for, at der træffes foranstaltninger, som ikke udgør en sanktion, og som ikke indebærer nogen anklage af strafferetlig karakter (jf. i denne retning og analogt dom af 14.1.2015, Gossio mod Rådet, T-406/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:7, præmis 97), eller for vedtagelsen af foranstaltninger, som ikke udgør en konstatering af, at der faktisk er begået en overtrædelse (jf. i denne retning og analogt dom af 18.5.2017, Makhlouf mod Rådet, T-410/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:349, præmis 125 og den deri nævnte retspraksis).
- 199 Det skal derfor efterprøves, om sagsøgernes argumenter i lyset af disse principper gør det muligt at fastslå, at den første sagsøgers ret til at blive anset for uskyldig er blevet tilsidesat.
- 200 For det første gør den omstændighed, at der ikke er foretaget en fornyet undersøgelse af de faktiske omstændigheder vedrørende den omhandlede sigtelse, det ikke muligt at fastslå, at uskyldsformodningen er blevet tilsidesat i forhold til den første sagsøger.
- 201 ECB anførte nemlig klart i den anfægtede afgørelse, at den omhandlede sigtelse indeholdt beskyldninger.

- 202 Det kan derfor ikke lægges til grund, at den anfægtede afgørelse indebar en anklage af strafferetlig karakter eller udgjorde en konstatering af, at der faktisk var begået en overtrædelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 197 og 198 ovenfor.
- 203 Under disse omstændigheder kan den omstændighed, at ECB ikke har foretaget en fornyet undersøgelse af de faktiske omstændigheder i den omhandlede sigtelse, ikke godtgøre, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning.
- 204 I denne henseende skal det fremhæves, at tilsyn, der har til formål at sikre en sund forvaltning af kreditinstitutter og sikring af det finansielle systems soliditet i EU og i hver enkelt medlemsstat, forfølger andre formål end den strafferetlige forfølgning, der har til formål at fastsætte sanktionen for adfærd, der er strafbar i henhold til loven.
- 205 Det vigtigste element, der skal tages hensyn til, er således ikke grundlaget for forfølgningen i den omhandlede sigtelse, som ECB ikke tog stilling til, men konsekvenserne af denne forfølgning for den første sagsøgers og dennes eneaktionærs omdømme samt for det finansielle systems soliditet i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 206 Hvad for det andet angår sagsøgerens argument om, at ECB ikke har godtgjort, at de hævdede tilsidesættelser af kravene om forsigtighed faktisk var blevet begået, bemærkes, at dette argument er sammenfaldende med det hævdede urigtige skøn, der er gjort gældende til støtte for det andet og det fjerde anbringende.
- 207 Dette argument må derfor forkastes af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 62-134 ovenfor.
- 208 Det syvende anbringende skal derfor forkastes.

8. Det ottende anbringende om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

- 209 Sagsøgerne har påberåbt sig, at der er sket forskelsbehandling som følge af, at ingen andre banker, der ejes af en maltesisk statsborger, hvis aktionærer eller ledere formelt er blevet sigtet, er blevet behandlet på samme måde, og fordi den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen komparativ analyse i denne henseende.
- 210 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 211 Det bemærkes, at ligebehandlingsprincippet eller princippet om forbud mod forskelsbehandling indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 15.4.2010, Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, præmis 70).
- 212 Sagsøgerne har i denne forbindelse begrænset sig til at gøre gældende, at myndighederne formelt har fremsat beskyldninger mod adskillige aktionærer og ledere af adskillige banker, uden at dette har påvirket deres situation, men dog uden at fremlægge det mindste bevis for et sådant anbringende. Det er således tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at en anden bank, der ejes af en maltesisk statsborger, og hvis aktionærer eller ledere formelt er blevet sigtet for finansielle strafbare handlinger, er blevet behandlet anderledes.

- 213 Det følger desuden ikke af ligebehandlingsprincippet, at ECB med henblik på at begrunde overholdelsen af det nævnte princip er forpligtet til i begrundelsen for hver af sine tilsynsmæssige afgørelser at medtage en komparativ analyse, der i givet fald omfatter andre institutter, der befinder sig i en lignende situation, og de foranstaltninger, som ECB har besluttet at vedtage over for dem.
- 214 Argumentet om, at der ikke er foretaget en komparativ analyse i den anfægtede afgørelse, må derfor ligeledes forkastes.
- 215 Det ottende anbringende skal derfor forkastes.

9. Det niende anbringende om tilsidesættelse af artikel 19 i og 75. betragtning til forordning nr. 1024/2013 og om magtfordrejning

- 216 Sagsøgerne er af den opfattelse, at kronologien for vedtagelsen af MFSA's og ECB's afgørelser, den angivelige kritik og de falske beskyldninger fremsat af en modstående part og visse medier, men også af MFSA og EBA, og de mistænkelige omstændigheder ved udpegelsen af den kompetente person, såvel som omstændighederne omkring sagen som helhed og det forhold, at der ikke foreligger en plausibel begrundelse i den anfægtede afgørelse, giver anledning til i det væsentlige at antage, at MFSA ikke har foretaget en passende undersøgelse af sigtelsen af Ali Sadr.
- 217 Sagsøgerne har heraf udledt, at ønsket om at blive anset for en effektiv regulerende myndighed og hensigten om at skabe en indtægtsgivende opgave for et rådgivningsfirma, som den udpegede kompetente person har forbindelser til, var de egentlige bevæggrunde bag MFSA's foranstaltninger og dermed bag den anfægtede afgørelse, hvilket viser, at ECB tilsidesatte sin uafhængighedsforpligtelse og udøvede magtfordrejning.
- 218 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 219 Det skal i denne henseende bemærkes, at i henhold til artikel 19 i forordning nr. 1024/2013 handler ECB og de kompetente nationale myndigheder, der handler inden for rammerne af den fælles tilsynsmekanisme, uafhængigt, når de udfører de opgaver, som den nævnte forordning tillægger dem. Hvad angår 75. betragtning til denne forordning fremgår det, at ECB med henblik på at udføre sine tilsynsopgaver effektivt bør udføre de tilsynsopgaver, den overdrages, i fuld uafhængighed, og navnlig fri fra ubehørig politisk indflydelse og af påvirkning fra erhvervslivet, som ville få konsekvenser for den operationelle uafhængighed.
- 220 Det skal ligeledes bemærkes, at en retsakt kun er udtryk for magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre formål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (dom af 10.3.2005, Spanien mod Rådet, C-342/03, EU:C:2005:151, præmis 64).
- 221 Det må derfor undersøges, om sagsøgernes argumenter giver grundlag for at antage, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget i strid med artikel 19 i og 75. betragtning til forordning nr. 1024/2013, og om argumenterne indeholder objektive, relevante og samstemmende indicier for, at afgørelsen blev truffet for at forfølge andre mål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder.

- 222 Det skal indledningsvis fastslås, at sagsøgerens argumenter udelukkende vedrører MFSA's forfølgelse af andre formål end dem som forfølges af den omhandlede lovgivning, og denne nationale myndigheds angivelige manglende uafhængighed, og at sagsøgerne har gjort gældende, at sådanne forhold kan medføre, at den anfægtede afgørelse er ulovlig.
- 223 Selv hvis antages, at MFSA skulle have tilsidesat sin uafhængighedsforpligtelse og forfulgt andre formål end de angivne mål, kan det imidlertid ikke heraf udledes, at den anfægtede afgørelse er behæftet med de samme mangler.
- 224 I henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1024/2013 er ECB nemlig enekompetent til at godkende kreditinstitutter og inddrage disses tilladelser.
- 225 ECB's afgørelser vedtages således på grundlag af en selvstændig vurdering i forhold til MFSA's på grundlag af samtlige relevante omstændigheder, herunder de elementer, der er indeholdt i MFSA's forslag.
- 226 Eftersom det følger heraf, at ECB ikke er forpligtet til at følge MFSA's forslag, kan MFSA's angivelige tilsidesættelser ikke udgøre en mangel på uafhængighed fra ECB's side og dermed udgøre en tilsidesættelse af artikel 19 i og 75. betragtning til forordning nr. 1024/2013.
- 227 Det må endvidere konstateres, at sagsøgerne ikke har fremført noget forhold, der på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier kan godtgøre, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget af ECB udelukkende eller dog i det mindste overvejende med det formål at forfølge andre mål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder.
- 228 Som det fremgår af analysen af det andet anbringende, vedtog ECB endvidere den anfægtede afgørelse for at sikre opretholdelsen og soliditeten af det finansielle system i EU og i hver enkelt medlemsstat.
- 229 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at den anfægtede afgørelse forfulgte andre formål end de formål, der forfølges med den relevante lovgivning.
- 230 Det niende anbringende skal derfor forkastes.

10. Det tiende anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar og navnlig retten til at blive hørt

- 231 Sagsøgerne har indledningsvis anført, at den første sagsøgers ret til forsvar og ret til at blive hørt er blevet tilsidesat, idet den blev frataget sin juridiske repræsentation og en faktisk repræsentation som følge af udnævnelsen af den kompetente person, som under den administrative procedure blev anset for at være den nævnte sagsøgers eneste repræsentant.
- 232 Sagsøgerne har heraf udledt, at den første sagsøgers ret til at blive hørt ikke er blevet respekteret, idet den kompetente person blev indrømmet denne ret, på trods af at den burde have været indrømmet den nævnte sagsøgers bestyrelsesmedlemmer.

- 233 I øvrigt havde den første sagsøgers bestyrelsesmedlemmer hverken adgang til de dokumenter og IT-systemer, som tilhørte den nævnte sagsøger, eller til dennes finansielle ressourcer, hvilket forhindrede denne sagsøger i at underbygge sine angivelser af sin værdi og sin overholdelse af lovbestemte krav med beviser. Denne sagsøger har heller ikke kunnet og kan stadig ikke finansiere sin retlige repræsentation.
- 234 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 235 I denne henseende bemærkes for det første, at retten til forsvar, herunder retten til at blive hørt, er blandt de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af Unionens retsorden, og som er fastsat i chartret om grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 23.9.2015, Cerafogli mod ECB, T-114/13 P, EU:T:2015:678, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis, og af 5.10.2016, ECDC mod CJ, T-395/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:598, præmis 53).
- 236 Retten til at blive hørt er beskyttet ikke alene i artikel 47 og 48 i chartret om grundlæggende rettigheder, som sikrer overholdelsen af retten til forsvar og retten til en retfærdig rettergang inden for rammerne af enhver retssag, men ligeledes af chartrets artikel 41, som sikrer retten til god forvaltning.
- 237 Artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder fastsætter således, at retten til god forvaltning bl.a. omfatter retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt (jf. i denne retning dom af 5.10.2016, ECDC mod CJ, T-395/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:598, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 238 Overholdelsen af retten til forsvar indebærer, at enhver, som en bebyrdende afgørelse kan blive truffet over for, skal sættes i stand til på hensigtsmæssig måde at tilkendegive sit synspunkt vedrørende de omstændigheder, der lægges den pågældende til last, og på grundlag af hvilke den omtvistede afgørelse er truffet (jf. i denne retning dom af 7.1.2004, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, EU:C:2004:6, præmis 66, af 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, præmis 91, og af 19.1.2016, Mitsubishi Electric mod Kommissionen, T-409/12, EU:T:2016:17, præmis 38).
- 239 I denne henseende skal der, som sagsøgerne i øvrigt ikke har bestridt, tages hensyn til den omstændighed, at den første sagsøger modtog ECB's skrivelse af 31. august 2018, hvori denne opfordrede sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger til udkastet til afgørelse om inddragelse af tilladelsen, samt ECB's skrivelse af 13. september 2018, hvorved den gav sagsøgeren aktindsigt i sagsakterne i den administrative procedure, hvortil sagsøgeren begrænsede sig til at svare, at denne fastholdt sin indsigelse mod den påtænkte afgørelse.
- 240 Der må også tages hensyn til, at den første sagsøger havde en samlet frist på tre uger til at fremsætte sine bemærkninger til udkastet til afgørelse om inddragelse af tilladelsen.
- 241 Under disse omstændigheder må det fastslås, at den første sagsøger har haft mulighed for på hensigtsmæssig måde at tilkendegive sit synspunkt vedrørende de forhold, der lægges selskabet til last i den anfægtede afgørelse.

- 242 Hvad for det andet angår sagsøgernes argumenter om, at den første sagsøgers ret til forsvar blev tilsidesat som følge af, at det var umuligt for denne sagsøgers bestyrelsesmedlemmer at betale en advokat og få adgang til denne sagsøgers ressourcer og oplysninger, skal det fastslås, at disse omstændigheder udelukkende følger af udpegelsen af den kompetente person, der under den administrative procedure blev anset for den eneste repræsentant for den nævnte sagsøger, hvilket alene henhører under MFSA's kompetence i henhold til maltesisk ret.
- 243 Som det fremgår af præmis 45 og 46 ovenfor, udgør et sådant nationalt direktiv om udpegelse af en kompetent person imidlertid ikke en retsakt, der er vedtaget af en kompetent national myndighed, om at indlede, forberede eller fremsætte et ikke-bindende forslag til den anfægtede afgørelse, og derfor kan den under alle omstændigheder ikke medføre, at den anfægtede afgørelse bliver ulovlig (jf. i denne retning og analogt dom af 19.12.2018, Berlusconi og Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, præmis 44).
- 244 Hvad angår en afgørelse, der er fastsat i maltesisk ret, og som henhører under MFSA's kompetence, kan ECB under alle omstændigheder ikke holdes ansvarlig for de konsekvenser, som en sådan afgørelse har medført.
- 245 Forpligtelsen til at overholde retten til at høre adressaterne for dens afgørelser indebærer nemlig ikke en forpligtelse for en institution til at sikre sig og tillade, at disse adressater i henhold til bestemmelserne i national ret har mulighed for at betale en advokat og få adgang til deres ressourcer med henblik på at kunne udøve deres ret til at blive hørt.
- 246 Hvis det forholdt sig anderledes, ville det betyde, at EU-institutionernes afgørelser kunne være ulovlige på grund af anvendelsen af bestemmelser i national ret, som ikke henhører under EU-institutionernes kompetence, og som de ikke har nogen kontrol over.
- 247 Det kan heller ikke med føje bebrejdes ECB, at den ikke i medfør af sin generelle beføjelse til at give instrukser til de kompetente nationale myndigheder inden for rammerne af den fælles tilsynsmekanisme – med det ene formål at gøre det muligt for den første sagsøgers administratorer at råde over sine midler med henblik på at betale deres advokat og få adgang til dokumenter og oplysninger, der skulle gøre det muligt for dem at udøve deres ret til at blive hørt – forhindrede MFSA i at vedtage direktivet om udnævnelsen af en kompetent person, der skulle sikre overholdelsen af tilsynsreglerne.
- 248 ECB er nemlig for det første ikke pålagt nogen forpligtelse i denne henseende ud over forpligtelsen til at indhente bemærkninger fra adressaterne for dens afgørelser, og for det andet ville gennemførelsen af formålene med de nationale tilsynsregler og de EU-retlige tilsynsbestemmelser blive bragt i fare, hvis dette var tilfældet.
- 249 Følgelig kan de af sagsøgerne fremførte omstændigheder, selv hvis de anses for godtgjort, ikke medføre, at den anfægtede afgørelse er ulovlig.
- 250 Under sådanne omstændigheder tilkommer det sagsøgerne at anfægte lovligheden af udpegelsen af den kompetente person på nationalt plan og i givet fald af afgørelser fra denne person, der har afvist at imødekomme deres anmodninger om adgang til midler til betaling af deres rådgivning eller om adgang til ressourcer eller oplysninger, om nødvendigt ved at fremsætte en anmodning om præjudiciel afgørelse med henblik på at anmode Domstolen om at vurdere, om EU-retten, herunder retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, er til hinder for sådanne afgørelser eller for udnævnelsen af den kompetente person.

- 251 Den første sagsøger kunne også, hvis den opfylder de fastsatte betingelser, anmode om aktindsigt i dokumenter eller oplysninger hos ECB, og kunne ligeledes anmode om retshjælp fra Retten eller om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse med henblik på at få adgang til relevante dokumenter.
- 252 Det skal i denne forbindelse ligeledes bemærkes, at sagsøgerne på trods af flere anmodninger om udsættelse med frister eller retsmøde og anmodninger om udsættelse af nærværende sag ikke for Retten har fremlagt beviser for, at den første sagsøger under nærværende sag har rettet henvendelse til MFSA eller de maltesiske domstole med henblik på at den første sagsøgers advokat kunne få adgang til ressourcer eller dokumenter.
- 253 Det tiende anbringende skal derfor forkastes.

11. Det ellefte anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 254 Ifølge sagsøgerne blev den anfægtede afgørelse vedtaget i strid med begrundelsespligten som følge af begrundelsens overfladiske og vage karakter, som gjorde det umuligt at afgøre, om begrundelsen var begrundet, at vurdere grovheden af den angiveligt anfægtelige adfærd, der lå til grund for sigtelsen af Ali Sadr i De Forenede Stater, og at efterprøve, om den nævnte adfærd var anfægtelig i henhold til EU-retten.
- 255 ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 256 Det skal bemærkes, at forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt, som følger af princippet om overholdelse af retten til forsvar, i henhold til fast retspraksis har til formål dels at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, dels at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed (dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 462, af 29.9.2011, Elf Aquitaine mod Kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, præmis 148, og af 6.9.2013, Iran Insurance mod Rådet, T-12/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:401, præmis 70).
- 257 Den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at den berørte part kan få kendskab til grundlaget for de trufne foranstaltninger, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 138 og den deri nævnte retspraksis).
- 258 Selv om den begrundelse for en EU-retsakt, som kræves i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den pågældende retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret, kræves det imidlertid ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter (dom af 19.11.2013, Kommissionen mod Rådet, C-63/12, EU:C:2013:752, præmis 98, og af 16.6.2015, Gauweiler m.fl., C-62/14, EU:C:2015:400, præmis 70).

- 259 Det skal for det første fastslås, at ECB's betragtninger klart og utvetydigt fremgår af den anfægtede afgørelse, således at begrundelsen for afgørelsen gør det muligt for den første sagsøger at få kendskab til grundlaget for de trufne foranstaltninger, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret.
- 260 Det fremgår således klart af den anfægtede afgørelse, at den var begrundet i sigtelsen af Ali Sadr i De Forenede Stater for overtrædelser af finansiel karakter og den negative virkning af denne sigtelse på hans omdømme og den første sagsøgers økonomiske situation, som rejste tvivl om målet med at sikre en sund og forsigtig forvaltning af dette kreditinstitut.
- 261 Det fremgår ligeledes klart, at inddragelsen af den første sagsøgers tilladelse blev anset for forholdsmæssig med den begrundelse, at denne foranstaltning var nødvendig – henset til finansieringsvanskelighederne, alvoren af bankens vanskeligheder og bankens manglende levedygtighed som følge af sigtelsen af dens aktionær og den skade, bankens omdømme havde lidt – for at opnå målet om at genoprette lovligheden, at sikre en sund forvaltning, at begrænse risiciene for indskydere og kreditorer samt risiciene for det maltesiske og det europæiske bankmarked.
- 262 Det formål, der blev forfulgt med denne inddragelse, blev i øvrigt anset for ikke at kunne opnås ved andre tilsynsforanstaltninger eller ved at sælge den første sagsøger til tredjeparter på grund af skaden på dennes omdømme, manglende værdi og finansierings- og likviditetsvanskeligheder.
- 263 Under disse omstændigheder må sagsøgernes argument om, at den overfladiske og vage karakter af argumentationen i den anfægtede afgørelse ikke gør det muligt at afgøre, om denne er begrundet, forkastes.
- 264 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse ikke gør det muligt at vurdere grovheden af den angiveligt anfægtelige adfærd, der ligger til grund for sigtelsen af Ali Sadr i De Forenede Stater, og at efterprøve, om denne adfærd var dadelværdig.
- 265 Det præciseres imidlertid i den anfægtede afgørelse, at den omhandlede sigtelse vedrører visse angivne finansielle overtrædelser, som antages at kunne give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til Ali Sadrs integritet som aktionær i den første sagsøger.
- 266 Desuden indeholder den anfægtede afgørelse en henvisning til links til officielle websteder, der gør det muligt at få kendskab til sigtelsen mod Ali Sadr i De Forenede Stater og den pressemeddelelse, der blev offentliggjort i den forbindelse.
- 267 Eftersom de beskyldninger, der førte til sigtelsen af Sadr i De Forenede Stater, er angivet i den anfægtede afgørelse, og idet denne henviser til den omhandlede sigtelse, kan det i modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke antages, at begrundelsen for den nævnte afgørelse ikke gør det muligt at vurdere grovheden af den angiveligt anfægtelige adfærd, der ligger til grund for sigtelsen.
- 268 Sagsøgernes argumenter om, at det var umuligt at vurdere grovheden af den angiveligt anfægtelige adfærd, der lå til grund for sigtelsen af Ali Sadr i De Forenede Stater, og at efterprøve, om denne adfærd var strafbar, kan derfor ikke tiltrædes.
- 269 Det ellefte anbringende må derfor forkastes.

IV. Anmodningerne om udsættelse, om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og om bevisoptagelse fra sagsøgernes side

- 270 For det første har sagsøgerne ved brev af 25. februar 2021 fremsat anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, bevisoptagelse og ekspertudtalelser med henblik på at godtgøre, at sigtelserne mod Ali Sadr under retsforhandlingerne for Retten var blevet frafaldet i De Forenede Stater.
- 271 ECB og Kommissionen har fremsat deres bemærkninger til denne anmodning.
- 272 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at lovligheden af en EU-retsakt skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, hvor retsakten blev udstedt (jf. dom af 11.5.2017, Sverige mod Kommissionen, C-562/14 P, EU:C:2017:356, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis), hvorfor omstændigheder, der er indtruffet efter en afgørelses vedtagelse, ikke kan berøre dennes gyldighed (dom af 17.10.2019, Alcogroup og Alcodis mod Kommissionen, C-403/18 P, EU:C:2019:870, præmis 45 og 46).
- 273 Da frafaldelsen af sigtelserne mod Ali Sadr fandt sted efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, kunne dette i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 272 ovenfor, ikke påvirke den anfægtede afgørelses lovlighed, hvorfor sagsøgernes anmodning ikke kan tages til følge.
- 274 For det andet har sagsøgerne ved brev af 21. maj 2021 indgivet en anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse med henblik på at gøre det muligt for dem at tage stilling til generaladvokat Hogans forslag til afgørelse i sagen Bank Melli Iran (C-124/20, EU:C:2021:386), som vedrører fortolkningen af forordning nr. 2271/96, som senest ændret ved delegeret forordning 2018/1100.
- 275 ECB og Kommissionen har fremsat deres bemærkninger til denne anmodning.
- 276 Det skal i denne henseende bemærkes, at forordning nr. 2271/96 af de grunde, der er anført i præmis 120 ovenfor, ikke har betydning for den foreliggende sag.
- 277 ECB har nemlig ikke anerkendt eller gjort det muligt at håndhæve en sanktionsafgørelse som omhandlet i forordning nr. 2271/96, eftersom den vurderede den omhandlede aktionærs omdømme, således som dette opfattedes af markedet, og de berørte aktører reagerede på sigtelsen uden at tage hensyn til dens berettigelse i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland eller EU-retten.
- 278 Sagsøgernes anmodning kan derfor ikke tages til følge.
- 279 For det tredje har sagsøgerne i et brev af 21. februar 2021 anmodet om udsættelse af sagen med henblik på at »give ECB og MFSA mulighed for at efterkomme ny maltesisk retspraksis, der bekræfter, at adgangen til banken er en forudsætning for en effektiv repræsentation«.
- 280 ECB og Kommissionen blev hørt om denne anmodning.
- 281 Eftersom ECB, som anført i præmis 245 og 246 ovenfor, ikke er forpligtet til at overholde maltesisk retspraksis, og eftersom den første sagsøger ikke har oplyst, at den har indgivet anmodninger til MFSA eller de maltesiske retter, kan udsættelsen af den foreliggende sag ikke anses for nødvendig af retsplejehensyn som omhandlet i procesreglementets artikel 69, litra d).

- 282 Denne anmodning fra sagsøgerne kan derfor ikke tages til følge.
- 283 På baggrund af det ovenstående skal Den Europæiske Centralbank frifindes i det hele.

V. Sagsomkostninger

- 284 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de derfor pålægges at betale de af ECB afholdte omkostninger i overensstemmelse med ECB's påstand herom.
- 285 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver deres egne omkostninger. Kommissionen bærer derfor sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Niende Udvidede Afdeling):

- 1) Den Europæiske Centralbank (ECB) frifindes.**
- 2) Pilatus Bank plc og Pilatus Holding Ltd. bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af ECB afholdte omkostninger.**
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Van der Woude

Costeira

Kancheva

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. februar 2022.

Underskrifter